

سینمای آمریکا هجدهمین نخل طلا را از کن گرفت

نخل طلای هفتاد و هفتمین جشنواره کن در حالی به فیلم «آنورا» رسید که سینمای آمریکا پس از یک وقفه ۱۳ ساله بار دیگر بر بام این رویداد سینمایی قرار گرفت.

به گزارش سایت خبری پرسون، سینمای آمریکا آخرین بار در سال ۲۰۱۱ با فیلم «درخت زندگی» به کارگردانی «ترنس مالیک» برنده نخل طلا شده بود و حالا پس از یک فاصله ۱۳ ساله این بار فیلم «آنورا» به کارگردانی «شان بیکر» موفق به کسب این جایزه شد.

پس از آمریکا با ۱۸ جایزه نخل طلا، سینمای کشور میزبان فرانسه با ۱۱ نخل طلا، پرافتخارترین کشور در عرصه جشنواره کن طی هفت دهه اخیر است. سال گذشته فیلم «آناتومی یک سقوط» ساخته «ژوستین تریه» از فرانسه بهترین فیلم جشنواره کن نام گرفت.

جشنواره کن در ابتدا قرار بود در سال ۱۹۳۹ برگزار شود اما این رویداد سینمایی به دلیل وقوع جنگ جهانی لغو شد و اولین دوره سرانجام در ۱۹۴۶ برپا شد. شصت و سه سال بعد و در سال ۲۰۰۲ برگزار کنندگان جشنواره کن از هیات داوران بخش مسابقه خواستند تا ۷ فیلم از ۱۲ فیلم بخش مسابقه جشنواره لغو شده سال ۱۹۳۹ را تماشا و داوری کنند و آنها سرانجام فیلم آمریکایی «اتحادیه اقیانوس آرام» ساخته «سیل بی. دمیل» را شایسته دریافت جایزه اصلی جشنواره معرفی کردند.

«دلبرت مان» آمریکایی اولین کارگردانی بود که موفق به کسب جایزه نخل طلا شد. او در سال ۱۹۵۵ برای فیلم «مارتی» نام خود را در کتاب افتخارات جشنواره کن جاودانه ساخت. پیش از آن از سال ۱۹۴۶ تا ۱۹۵۴ جایزه اصلی جشنواره کن تحت عنوان جایزه بزرگ اعطا می‌شد.

در طول تاریخ ۷۷ ساله این رویداد سینمایی تنها ۹ کارگردان توانسته‌اند بیش از یک بار - و آن هم فقط دوبار - نخل طلا را در دست بگیرند:

«فرانسیس فورد کاپولا»؛ کارگردان آمریکایی برای فیلم‌های «مکالمه» (۱۹۷۴) و «اینک آخرالزمان» (۱۹۷۹)

«بیل آگست»؛ کارگردان دانمارکی برای فیلم‌های «پله فاتح» (۱۹۸۸) و «بهترین نیت» (۱۹۹۲)

«امیر کاستاریکا»؛ کارگردان صربستانی برای فیلم‌های «وقتی پدر برای کسب و کار رفته بود» (۱۹۸۵) و «زیرزمین» (۱۹۹۵)

«آلف شوبرگ»؛ کارگردان سوئدی برای فیلم‌های «عذاب» (۱۹۴۶) و «دوشیزه جولی» (۱۹۵۱)

«شوهی ایمامورا»؛ کارگردان ژاپنی برای فیلم‌های «ترانه غم‌انگیزی از نارایاما» (۱۹۸۳) و «مارماهی» (۱۹۹۵)

«میشائل هانکه»؛ کارگردان اتریشی برای فیلم‌های «روبان سفید» (۲۰۰۹) و «عشق» (۲۰۱۲)

«برادران دارن»؛ کارگردانان بلژیکی برای فیلم‌های «روزتا» (۱۹۹۹) و «بچه» (۲۰۰۵).

«کن لوچ»؛ کارگردان بریتانیایی برای فیلم‌های «بادی که در مرغزار می‌وزد» (۲۰۰۶) و «من، دنیل بیلک» (۲۰۱۶)

«روبن اوستلوند» برای فیلم «مربع» (۲۰۱۷) و «مثلث غم» (۲۰۲۲)

از دیگر رکوردداران تاریخ جشنواره کن می‌توان به «لوئیس بونوئل»، فیلمساز بزرگ اسپانیایی اشاره کرد که بیشترین حضور را در بخش رقابتی کن داشت و فیلم‌هایش ۹ بار نامزد نخل طلای کن بوده است. او در سال ۱۹۵۰ با فیلم «فراموش‌شدگان» بهترین کارگردان جشنواره کن شد، در سال ۱۹۵۹ با فیلم «نازارین» جایزه بین‌المللی کن را گرفت و در سال ۱۹۶۹ با فیلم «ویردیانا» نخل طلا را تصاحب کرد.

در زیر مروری داریم بر برندگان نخل طلای جشنواره کن از سال ۱۹۵۵ تا ۲۰۲۴:

سال ----- نام فیلم ----- کارگردان ----- کشور

----- ۱۹۵۵ «مارتی» ----- دلبرت مان ----- آمریکا

- ۱۹۵۶ «جهان ساکت» --- لوئیس مال ----- فرانسه
- ۱۹۵۷ «ترغیب دوستانه» ----- ویلیام وایلر ----- آمریکا
- ۱۹۵۸ «لک‌لک‌ها پرواز می‌کنند» ----- میخائیل کالاتازوف ----- شوروی
- ۱۹۵۹ «اورفه‌ی سیاه» ----- مارسل کامو ----- فرانسه
- ۱۹۶۰ «زندگی شیرین» ----- فدریکو فلینی ----- ایتالیا
- ۱۹۶۱ «غیبت طولانی» ----- هانری کولپی ----- فرانسه
- ۱۹۶۱ «ویریدینا» ----- لوئیس بونوئل ----- اسپانیا
- ۱۹۶۲ «آدمی که قول می‌دهد» ----- آنسلمو دوراته ----- برزیل
- ۱۹۶۳ «یوزپلنگ» ----- لوچیانو ویسکونتی ----- ایتالیا
- ۱۹۶۴ «چتر شربورگ» ----- ژاک دمی ----- فرانسه
- ۱۹۶۵ «چطور می‌توان به دستش آورد» --- ریچارد لستر ----- آمریکا
- ۱۹۶۶ «یک مرد و یک زن» ----- کلود لوش ----- فرانسه
- ۱۹۶۶ «خانم‌ها و آقایان» ----- پیترو جرمی ----- ایتالیا
- ۱۹۶۷ «آگراندیسمان» ----- میکل آنجلو آنتونیونی ----- ایتالیا
- ۱۹۶۸ جشنواره به‌خاطر وقایع می ۱۹۶۸ جشنواره‌ی کن برگزار نشد -----
- ۱۹۶۹ «اگر» ----- لیندسی آندرسون ----- انگلیس
- ۱۹۷۰ «مش» ----- رابرت آلتمن ----- آمریکا
- ۱۹۷۱ «واسطه» ----- جوزف لوزی ----- آمریکا
- ۱۹۷۲ «طبقه‌ی کارگر به بهشت می‌رود» - البو پتری ----- ایتالیا
- ۱۹۷۲ «انریکو ماتئی» ----- فرانچسکو رزی ----- ایتالیا
- ۱۹۷۳ «مزدور» ----- آلن بریجز ----- انگلیس
- ۱۹۷۳ «مترسک» ----- جری شاتزبرگ ----- آمریکا
- ۱۹۷۴ «مکالمه» --- فرانسیس فورد کاپولا --- آمریکا
- ۱۹۷۵ «گزارش سال‌های آتش زیر خاکستر» -- محمد لخر حمینه ----- الجزایر
- ۱۹۷۶ «راننده تاکسی» ----- مارتین اسکورسیزی ----- آمریکا
- ۱۹۷۷ «پدر سالار» ----- برادران تاویانی ----- ایتالیا
- ۱۹۷۸ «درخت چوب صندل» ----- ارمانو اولمی ----- ایتالیا
- ۱۹۷۹ «اینک آخرالزمان» --- فرانسیس فورد کاپولا ----- آمریکا

- ۱۹۷۹ ----- «طبل حلبی» ----- فولکر شلوندورف ----- آلمان
- ۱۹۸۰ ----- «همه‌ی آن جاها» ----- باب فاسی ----- آمریکا
- ۱۹۸۰ ----- «کاهه‌موشه» ----- آکی‌را کوروساوا ----- ژاپن
- ۱۹۸۱ ----- «مرد آهنین» ----- آندری وایدا ----- لهستان
- ۱۹۸۲ ----- «گمشده» ----- کاستا گوراس ----- یونان
- ۱۹۸۲ ----- «راه» ----- یلماز گونی ----- ترکیه
- ۱۹۸۳ ----- «ترانه غم‌انگیزی از نارایاما» ----- شوهی ایمامورا ----- ژاپن
- ۱۹۸۴ ----- «پاریس تگزاس» ----- ویم وندرس ----- آلمان
- ۱۹۸۵ ----- «وقتی بابا برای کار و کاسبی رفته بود» - امیر کاستاریکا ----- صربستان
- ۱۹۸۶ ----- «ماموریت مذهبی» ----- رولند جافه ----- انگلیس
- ۱۹۸۷ ----- «زیر خورشید شیطان» ----- موریس پیاله ----- فرانسه
- ۱۹۸۸ ----- «پله فاتح» ----- بیل آگست ----- دانمارک
- ۱۹۸۹ ----- «جنسیت، دروغ‌ها و نوار ویدئو» -- استیون سودبرگ ----- آمریکا
- ۱۹۹۰ ----- «در قلب وحشی» ----- دیوید لینچ ----- آمریکا
- ۱۹۹۱ ----- «بارتون فینک» ----- برادران کوئن ----- آمریکا
- ۱۹۹۲ ----- «بهترین نیت» ----- بیل آگست ----- دانمارک
- ۱۹۹۳ ----- «وداع با محبوبم» ----- چن کایگه ----- چین
- ۱۹۹۳ ----- «پیانو» ----- جین کمپیون ----- نیوزلند
- ۱۹۹۴ ----- «داستان عامه‌پسند» ----- کوئنتین تارانتینو ----- آمریکا
- ۱۹۹۵ ----- «زیرزمین» ----- امیر کاستاریکا ----- صربستان
- ۱۹۹۶ ----- «رازها و دروغ‌ها» ----- مایک لی ----- انگلیس
- ۱۹۹۷ ----- «طعم گیلان» ----- عباس کیارستمی ----- ایران
- ۱۹۹۷ ----- «مارماهی» ----- شوهی ایمامورا ----- ژاپن
- ۱۹۹۸ ----- «ابدیت و یک روز» ----- تئو آنجلوپولوس ----- یونان
- ۱۹۹۹ ----- «روزتا» ----- برادران داردن ----- بلژیک
- ۲۰۰۰ ----- «رقصنده در تاریکی» ----- لارس فون تریپر ----- دانمارک
- ۲۰۰۱ ----- «اتاق پسر» ----- نانی مورتی ----- ایتالیا
- ۲۰۰۲ ----- «پیانیست» ----- رومن پولانسکی ----- لهستان
- ۲۰۰۳ ----- «فیل» ----- گاس ون سنت ----- آمریکا

- ۲۰۰۴ ----- «فازنهايت ۹/۱۱» ----- مايكل مور ----- آمريكا
- ۲۰۰۵ ----- «بچه» ----- برادران داردن ----- بلژيك
- ۲۰۰۶ ----- «بادى كه به مرغزار مى‌وزد» --- كن لوچ ----- انگليس
- ۲۰۰۷ ----- «۴ ماه، ۳ هفته و ۲ روز» ----- كريستين مونگيو ----- روماني
- ۲۰۰۸ ----- «كلاس» ----- لارنت كانته ----- فرانسه
- ۲۰۰۹ ----- «ربان سفيد» ----- ميشائل هانكه ----- اتریش
- ۲۰۱۰ ----- «عمو بونمى كه مى‌تونه زندگى گذشته‌اش رو به ياد بياره» ----- تايلند
- ۲۰۱۱ ----- «درخت زندگى» ----- ترنس ماليك ----- آمريكا
- ۲۰۱۲ ----- «عشق» ----- ميشائل هانكه ----- اتریش
- ۲۰۱۳ ----- «زندگى ادل» ----- عبداللطيف كشيش ----- فرانسه
- ۲۰۱۴ ----- «خواب زمستاني» ----- نوري بيلگه جيلان ----- تركيه
- ۲۰۱۵ ----- «ديپان» ----- ژاك اوديار ----- فرانسه
- ۲۰۱۶ ----- «من، دنيل بليك» ----- كن لوچ ----- بریتانیا
- ۲۰۱۷ ----- «مربع» ----- روبن اوستلوند ----- سوئد
- ۲۰۱۸ ----- «دزدان فروشگاه» ----- هيروكازو كورئيدا ----- ژاپن
- ۲۰۱۹ ----- «انگل» ----- بونگ جون هو ----- کره جنوبی
- ۲۰۲۰ ----- جشنواره فيلم كن در اين سال به دليل شيوع بيمارى کرونا (كوويد ۱۹) برگزار نشد -----
- ۲۰۲۱ ----- «تيتان» ----- ژوليا دوكونو ----- فرانسه- بلژيك
- ۲۰۲۲ ----- «مثلث غم» ----- روبن اوستلوند ----- سوئد
- ۲۰۲۳ ----- «آناٲومى يك سقوط» ----- ژوستين تريه ----- فرانسه
- ۲۰۲۴ ----- «آنورا» ----- شان بيكر ----- آمريكا

كد خبر ۸۵۵۰۲۴

منبع: ايسنا